

JESIEŃ VII

Przez okna ogrodu zoologicznego
Spoglądam na pustkę, i wodę co płynie,
I tli się uczucie, nie wiedzieć czemu,
Że, tak jak i wszystko, ta jesień – przeminie.

Sowicie skąpany w dialektyce przemian
Wychwytu wtórnego dzieciństwa, i tlenu
Łzę ronię nad światem co nie ma
Wytchnienia – bez naszych ukojeń ku temu.

Od czadu krainy lizergid nas chroni;
Błogo sławię więc ciszę, która tęczą pulsuje.
W niej czekam joni jogińskiej bogini,
Z którą mandalę wiatrem namaluję.

Bo na marginesach nie dokończymy uwag,
Rękopisów i ikon nadmiar sam się stoczy.
Zanim opadną łuski z drzew, obłoków, ruin,
Łódź odpłynie w ciszę, w której słońc są oczy.